

Homilija nuncija Lingue na spomendan sv. Josemarije

Apostolskoj nuncij u Republici Hrvatskoj nadbiskup Giorgia Lingue predvodio je sveto misno slavlje na spomendan sv. Josemaríje Escriva de Balaguera, u ponedjeljak 26. lipnja 2023. u crkvi Majke Božje Lurdske u Zagrebu. Homiliju donosimo u nastavku.

13.07.2023.

Draga braćo i sestre,

zahvaljujem područnom vikaru za poziv koji mi je uputio da slavim ovu misu u čast svetog Josemaríje Escrive de Balaguera.

Uvijek sam poštovao i cijenio duhovne sinove svetog utemeljitelja Opusa Dei, zahvaljujući članovima Djela koje sam upoznao i koji su bili moji kolege, kako u Vatikanu tako i u Apostolskoj nuncijaturi u Italiji. Međutim, nikada nisam imao priliku produbiti duhovnost Djela.

Sada kada sam to barem malo pokušao, mogu reći da me njegova poruka oduševila.

Pokušat ću istaknuti neke činjenice koje su me se dojmile u njegovoj misli, posebice u svjetlu biblijskih čitanja koja su odabrana za njegov liturgijski spomendan.

U odlomku iz Poslanice Rimljanima koji smo čuli, sveti Pavao kaže: „Svi koje vodi Duh Božji sinovi su Božji“ (Rim 8, 14).

Čini mi se da su ovdje sadržane dvije glavne točke na kojima se temelji duhovnost svetog Josemaríje: božansko sinovstvo svakoga ljudskog bića i dužnost da se slijedi glas Duha Božjega da bi to sinovstvo, koje je prirodno dano svakomu, postalo očito.

Potencijalno, naime, svaki muškarac i žena, ukoliko ih se promatra kao stvorenje, jesu djeca Božja, ali to sinovstvo dolazi do punog izražaja tek kada se otvorimo Duhu Božjem i prihvatimo ga, odnosno kada dopustimo da nas On vodi: *Svi koje vodi Duh Božji sinovi su Božji.*

Očito je da i grešan, izopačen sin uvijek ostaje sin, ali u njemu se više ne naziru očeve crte.

Da bi se očitovalo naše božansko sinovstvo, potrebni su izvanjski uvjeti: naša obitelj, mjesto, župa, škola, prijatelji, susreti, knjige koje smo pročitali, ukratko, sve ono što može predstavljati sredinu u koju smo uronjeni, ali i svjetlost koja dolazi odozgor i pospješuje razvoj potencijala koji nam je dan prirodom i životnom sredinom.

U propovijedi prigodom kanonizacije svetog Josemaríje, sveti Ivan Pavao II. je rekao da naš svetac „nije prestajao (...) pozivati svoju duhovnu djecu da zazivaju Duha Svetoga da bi osigurali da unutarnji život odnosno život odnosa s Bogom te obiteljski, profesionalni i društveni život, čitav sazdan od malih zemaljskih stvarnosti, ne budu odvojeni, nego da čine jednu egzistenciju, ‚svetu i punu Boga‘.“

Život djece Božje postaje plodan i božansko sinovstvo se očituje kada

dopustimo susret ljudske stvarnosti, koja nam je dana rođenjem i koja se obogaćuje okolinom u kojoj odrastamo i obrazovanjem koje primamo, i božanske milosti, kada se otvaramo Duhu Božjemu.

Taj se susret, prije svega, događa u molitvi. Zahvaljujući molitvi naš se život unificira: kontemplacija potiče na djelovanje i svako je djelovanje vođeno svjetlom o kojem smo kontemplirali.

Djelovanje i kontemplacija podjednako su potrebni da bi božansko sinovstvo koje smo primili bilo u potpunosti izraženo.

Ova ravnoteža između kontemplacije i djelovanja naziva se svetost. Svetost koju predlaže sveti Josemaría je svetost koja čvrsto stoji na zemlji, ona na koju smo svi pozvani. Ne postoji, zapravo, nitko tko ne bi mogao kontemplirati o Bogu i zatim

djelovati u skladu s onim o čemu je razmišljao.

Papa Franjo je to ponovio u raznim prigodama, primjerice kada je rekao: „...da bismo bili sveti, ne moramo nužno biti biskupi, svećenici ili redovnici: ne, svi smo pozvani postati sveti! (...) živeći s ljubavlju i nudeći svoje kršćansko svjedočanstvo u našim svakodnevnim poslovima, upravo tu smo pozvani postati sveti. I svatko u uvjetima i stanju života u kojem se nalazi.“ Zatim je Papa naveo nekoliko primjera: „Ali, oče, ja radim u tvornici...; Radim kao knjigovođa, uvijek s brojevima, a tu ne možeš biti svet...“ – „Da, možeš! Ondje gdje radiš možeš postati svet. Bog ti daje milost da postaneš svet. Bog ti se objavljuje.“ Uvijek i na svakom mjestu može se postati svet. (...) U svom domu, na ulici, na poslu, u Crkvi...“ (*Opća audijencija*, srijeda 19. studenoga 2014.).

Čini mi se da je to dobar sažetak misli svetog Josemaríje.

Papa je te pojmove sustavno razvio kada je pisao Apostolsku pobudnicu *Gaudete et exultate* u kojoj je zapisao: „Ono na što želim podsjetiti ovom pobudnicom je prije svega poziv na svetost koji Gospodin upućuje svakome od nas, taj poziv kojim se također obraća tebi: Budite sveti, jer ja sam svet‘ (Lev 11, 44; 1 Pt 1, 16)“ (GE 10).

Kada su ga jednom upitali o napretku Opusa Dei, sveti Josemaría je rekao: „Od samoga početka, jedini cilj Opusa Dei bio je osigurati da usred svijeta uvijek bude muškaraca i žena svih rasa i društvenih uvjeta koji nastoje ljubiti i služiti Bogu i ljudima preko svog svakodnevnog rada i pomoću njega. Od početka Djela, 1928. godine, moja je propovijed bilo ova: svetost nije privilegij nekolicine jer svi putovi na zemlji mogu postati

božanski, svi uvjeti života, sva zvanja, sva poštena zanimanja“ (*Razgovori, Zašto je nastao Opus Dei?* Točka 26).

U tom smislu možemo reći da je sveti Josemaría, zajedno s raznim drugim duhovnim autorima i prosvijećenim teolozima, bio preteča Drugoga vatikanskog koncila koji ovako piše u *Lumen gentium*: „...Svi su Kristovi vjernici bilo kojega položaja i staleža, svaki na svojem putu, pozvani od Gospodina na ono savršenstvo svetosti kojim je savršen sam Otac.“ (LG 11).

Sveti Josemaría uklapa se u onu duhovnu struju koja pripada tradiciji Crkve koja vrednuje krsnu milost, a time i laikat. U tom je smislu posve moderan i u skladu sa sinodskim hodom kojim ide sveopća Crkva pri čemu, kako nam je rekao kardinal Grech, generalni tajnik Sinode, koji je došao u Zagreb na blagdan Majke

Božje od Kamenitih vrata, sinodski hod nije ništa drugo doli nastojanje da se vrednuje krsna milost koju je svatko primio.

Ovdje se rado prisjećam jednoga sveca koji me je uvijek nadahnjivao, a čije je razmišljanje vrlo blisko svetom Josemariji, to je sveti Franjo Saleški, koji je govorio da svatko, iako na različite načine, može biti pobožna, odnosno sveta osoba: „Pobožnost – citiram francuskoga sveca – mora drugačije prakticirati gospodin, obrtnik, sluga, princ, udovica, neudata žena i udana žena.“ (...) I dodao je: „Pogreška je, zapravo krivovjerje, htjeti isključiti vršenje pobožnosti iz vojnog okruženja, iz obrtničkih radionica, s dvorova prinčeva, iz kuća bračnih parova. (...) Gdje god bili, možemo i moramo težiti savršenom životu“ (*Uvod u pobožni život*, I, 3).

Svaki trenutak, svaki čin, može i mora biti prigoda da ljubimo Boga svim srcem, svim umom i svom snagom: ako sam dobro shvatio, iz onoga malo što sam pročitao, upravo je to bit poruke sv. Josemaríje.

Završavam citirajući misao koja me se duboko dojmila i koja je povezana s evanđeoskim odlomkom koji smo čuli. Isusovi su učenici cijelu noć pecali i ništa nisu ulovili. Golem neuspjeh.

Koliko li puta i mi osjećamo da su nam mreže prazne? Koliko li puta vidimo da toliki naš trud ne donosi željene rezultate? Ipak, Petar, unatoč neuspjehu, i dalje ima puno povjerenje u Isusa i veliku poniznost. On, vrsni ribar, sluša savjet tesara i ponovno baca mreže, nakon što ih je teškom mukom izvukao prazne: „Na tvoju ću riječ baciti mreže.“

Njegovo povjerenje u Isusa i njegova poniznost bivaju nagrađeni.
Neuspjeh se pretvara u uspjeh.

Sveti Josemaría je u svojem možda najpoznatijem djelu, Putu, napisao: „Doživio si neuspjeh! – Nikada ne doživljavamo neuspjehe. – (ako) si se potpuno pouzdao u Boga. – Nisi izostavio nikakva ljudska sredstva. Uvjeri se u ovu istinu: tvoj uspjeh – sada i pod ovim okolnostima – bio je ne uspjeti. – Zahvali Gospodinu i počni ispočetka!“ (Put, 404).

Tvoj uspjeh je bio ne uspjeti. Odnosno, pravi uspjeh je poniznost. Ne može se iskusiti vlastita poniznost sve dok čovjek ne prođe kroz iskustvo poniženja. Stoga zahvali Gospodinu i počni ispočetka! Ponovno započinjanje jest sposobnost da se ponovno bace mreže, čak i nakon neuspjeha, polažući svoje povjerenje u Onoga koji može sve.

To čini da se osjećamo malenima, ali nam u isto vrijeme pomaže iskusiti Božju veličinu: „Idi od mene! Grešan sam čovjek, Gospodine!“ Što je čovjek svjesniji Božje svetosti, to više opaža vlastitu bijedu.

Tada promatra Onoga koji nije uspio, Isusa raspetoga, koji na vrhuncu poniženja obnavlja svoje povjerenje u Oca govoreći: „Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!“ (Lk 23, 46).

Po tom neuspjehu Otac je otkrio svoju svemoć i Isusovo se uskrsnuće iz poraza pretvara u pobjedu. Pobjedu Očeve ljubavi.

„Nikada ne doživljavamo neuspjehe“ – svaki naš neuspjeh je prilika za pobjedu Njegove ljubavi.

Kada si ponižen, kada se sramiš zbog onoga što si učinio, što onda trebaš učiniti? „Zahvali Gospodinu i počni ispočetka!“, rekao bi sveti Josemaría.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/homilija-
nuncijske-liturgije-na-spomendan-sv-
josemarije/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/homilija-nuncijske-liturgije-na-spomendan-sv-josemarije/) (6.08.2025.)